

מדינת ישראל

משרד הממשלה

משרד

21/10/15

מס' 15

ס' 17
י' 27
ס' 27

מחלקה

תיק מס' 21/10/15

שם תיק: ועדת כהן-קדמי בענין ילדי תימן - פרוטוקול
מישיבות הועדה - סדרה ב - פרוטוקול מיום
מזהה פיזי: 9753/10-ג

מזהה פריט: 000dyb
כתובת: 2-109-3-6-8

תאריך הדפסה: 11/07/2016

ועדת הקירה במלכותית בענין מדינת
העלמות של ילדיה מנין עולי תימן
בשנים 1954-1955

פרוטוקול שרותי משרד 1993 בע"מ

ירושלים: טל' 02-8234851, טל/פקס' 02-8248660, תל אביב: טל' 03-5625768, טל/פקס' 03-5628105, חיפה: טל' 04-8629259, טל/פקס' 04-8629258

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם

של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 15/12/97

חברי הוועדה:

- יו"ר - שופט בדימוס - יהודה כהן.
- חברה בוועדה - שופטת בדימוס - דליה קובל
- חבר בוועדה - אלוף במילואים - דוד מימון

מיגוון שירותי פרוטוקול

- * רישום פרוטוקולים בוועידות, בורריות, בתי משפט
- * הקלטות ופיענוח סרטים וקסטות
- * תירגומים מקצועיים בכל השפות
- * אספקת כח אדם מקצועי משרדי וטכני
- * הדפסות על מחשב
- * הדפסות על לייזר

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 15/12/97

חברי הוועדה:

יו"ר - שופט בדימוס - יהודה כהן.
 חברה בוועדה - שופטת בדימוס - דליה קובל
 חבר בוועדה - אלוף במילואים - דוד מימון

עדותה של הגב' יונה משרקי - תיק 166/97

היו"ר: בוקר טוב אני פותח את ישיבת הוועדה, היום 15.12.97,
 העדות הראשונה היא של יונה משרקי בתיק 166/97.
 אני מזכיר לך שעליך לומר את האמת, את כל האמת ורק האת
 האמת.

גב' יונה משרקי: כן. אני יכולה להתחיל?

היו"ר: יונה משרקי, את מופיעה פה בקשר להעלמות הבן שלך, כן?

גב' יונה משרקי: לא הבן שלי,

כ.ה. קובל: הבן של הדודה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' יונה משרקי: בן דודתי, כן. היא לא יכולה להיות נוכחות מכיוון שהיא מרותקת למיטה.

היו"ר: אז מה שם הדודה?

גב' יונה משרקי: כיום קוראים לו מרגלית פנחס, בזמנו קראו לו לולווא.

היו"ר: כתוב מרגלית פנחס.

גב' יונה משרקי: כן, מרגלית פנחס.

דוד מימון: לא, אבל זה עכשיו. בזמן האירוע,

גב' יונה משרקי: היום, בזמן העליה שמה המקורי לולווא.

כ.ה. קובל: לולווא יחיא.

גב' יונה משרקי: יחיא.

כ.ה. קובל: אשתו של סאלח יחיא.

גב' יונה משרקי: של סאלח יחיא, כן. עכשיו,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

דוד מימון: היום, מה אמרת היום שם המשפחה?

גב' יונה משרקי: מרגלית פנחס, היא גרה ביקנעם עלית.

היו"ר: עכשיו מאיפה עלתה המשפחה?

גב' יונה משרקי: מתימן, בשנת 1949 דצמבר.

היו"ר: באיזה מקום שיכנו אותכם?

גב' יונה משרקי: בעין שמר.

היו"ר: כן. אז הבן נעדר באיזה נסיבות, הא קודם את מספרת שבאחד הערבים כנראה קרס חג חדר האוכל,

גב' יונה משרקי: כן, היה שלג במחנה העולים וקרס חדר האוכל ובעלה המנוח היה שם וזה התמוטט כל התקרה, כל הבניין התמוטט, והוא נהרג כתוצאה מההתמוטטות.

גב' יונה משרקי: והוא נהרג כתוצאה מזה, כן.

באותו יום, דודתי, הבן היה אמור היה להיות בבית תינוקות.

כ.ה. קובל: בן כמה הוא היה אז ציון?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' יונה משרקי: הוא היה, מתי שהוא נלקח ממנה, בערך חמישה חודשים.

דוד מימון: והוא נולד בתימן, נכון?

גב' יונה משרקי: הוא נולד בתימן, כן. עכשיו, זה למחרת נודע לה שהוא איננו שם, והיא חיפשה אותו, כי היא היתה בטראומה הראשונה יום לפני של האב, למחרת היא הלכה כבר הוא איננו, ולכן היא חיפשה אותו, לא מצאה אותו. היו שמה כמה אנשים שמכורים לה, זכורים לה טוב טוב. יצחק עריכה,

דוד מימון: שהוא כבר נפטר.

גב' יונה משרקי: כן, כבר נפטר.

כ.ה. קובל: מנהל המחנה.

גב' יונה משרקי: כן, והיה יהודית קרנה אחת מהאחיות ואחת בשם רות. והם מסרו לה שדי, איננו. חיפשה, רצה ושום דבר לא העלתה. גם באותו זמן הרבה אחרים שנלקחו להם, אז היא הלכה, חיפשה בכל מיני מקומות וזה לא, ולא מצאה שום דבר. היא הלכה לתחנות משטרה בכל מיני מקומות, בפרדס חנה, בירושלים, בעין שמר וגם היו אומרים לה תלכי, תבואי, היא עברה המון טלטולים.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

דוד מימון: אנחנו ראינו את כל ה-,

גב' יונה משרקי: כן, אז קראתם את זה, מה אני צריכה להוסיף? או
 מה שציינתי, מה שרשמתי את כל ה-, לחזור על זה?

דוד מימון: לא, אנחנו יודעים, רק,

גב' יונה משרקי: כן, אז מה?

כ.ה. קובל: היא גם הרי פנתה לוועדות קודמות.

גב' יונה משרקי: כן, נכון, זה אני, אני כתבתי לה הכל, ולמה אני
 ולא הבנים שלה, שהיה לה אז בזמנו, הבן הגדול בן שש,
 השני בן ארבע ואחריו בן שנתיים וזה היה בן חמישה
 חודשים. פשוט הם כנראה, בגלל הנסיבות הם ממש לא יכולים
 לדבר, הם מאוד שמחים שאני באתי במקומם, עד היום עצורים,
 הם לא יכולים פשוט לפתוח פה, לדבר בנושא. הם לא יכולים.

דוד מימון: את מדברת עם האמא?

גב' יונה משרקי: מה?

דוד מימון: עם האמא את מדברת?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' יונה משרקי: עם דודתי בוודאי, אנחנו בקשר הדוק, והיא,

דוד מימון: אולי הם לקחו את הילד, הם לקחו את הילד לפני שבעלה
 נפטר?

גב' יונה משרקי: לא, לא, לא.

דוד מימון: אלא אחרי? לא, הכוונה בבית תינוקות.

גב' יונה משרקי: לא, הוא היה בבית תינוקות, היא היתה הולכת
 ובאה,

דוד מימון: אבל הוא היה, כשבעלה, הוא היה בבית התינוקות,

גב' יונה משרקי: כן, כבר לפני, ברור.

דוד מימון: אז לפני, על זה התכוונתי, זאת אומרת לא אחרי שבעלה
 נפטר הם באו ולקחו, אלא עוד לפני.

גב' יונה משרקי: לא, לא. כשהוא היה, כבר היה בבית תינוקות היה
 מקובל שם שלקחו לבתי תינוקות.

דוד מימון: כן, כן.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' יונה משרקי: למשל אימי, אני בעצמי יכולתי להיות אחת מהתינוקות, אבל היא לא מסרה אותי. לא מסרה אותי שהייתי אז פחות משנתיים והיתה לי עוד אחות גם, ופשוט לא, אמא שלי לא היתה מוכנה למסור אותנו והחזיקה בנו, והיו כאלה שגם כן כמו אימי לא רצו למסור, אבל דודתי, זה היה מקובל והיה קשה, אתם מבינים שבמחנה העולים, באוהלים היה להם קשה, והם לא הבינו גם. מסרו, אמרו להם למסור לבית תינוקות, מסרו.

אני מכירה בנוסף למקרה הזה מקרים של הורים.

דוד מימון: טוב, זה גם אנחנו מכירים.

גב' יונה משרקי: כן, אבל שאמרו לי, שאני מכירה אותם שכאילו הלכו ולקחו את הילדים שלהם. אבל, זהו, במקרה הזה אני לקחתי יוזמה כבר בגיל צעיר, ולפי מה שציינתי לכם, שאני בשמה כתבתי הכל, כי כל הזמן זה חרה לה וגם לי חרה. התכתבתי עם המטה הארצי של המשטרה, ויש להם אסמכתאות, הבאתי גם מכתבים.

דוד מימון: את גם יודעת את התשובה של הועדה הראשונה?

גב' יונה משרקי: נכון. התשובה שהוא חי והוא נמצא בגיל 22, הילדים,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

דוד מימון: לא, לא.

גב' יונה משרקי: זאת אומרת שאני מתכוונת,

כ.ה. קובל: לא כתבו שהוא חי, כתבו שהוא בין הילדים, שלא יודעים
 את עקבותיהם.

דוד מימון: כתבו שנעלמו עקבותיו. בדיוק.

גב' יונה משרקי: בין הילדים, כן 22,

דוד מימון: כן, כן.

גב' יונה משרקי: אבל כתוב שכאילו למשל כאן,

דוד מימון: כתוב שהוא נשלח באמבולנס למחנה עין שמר ומכאן נעלמו
 עקבותיו.

גב' יונה משרקי: נעלמו עקבותיו, אבל כתוב גם שהוא נמצא בין
 הילדים שהם נעדרו, זאת אומרת,

דוד מימון: בין ה-22 שאין להם תשובה.

גב' יונה משרקי: כן, אבל אין אסמכתא שהוא נפטר, או שקרה לא איזה
 משהו או מה, אין שום אסמכתא בענין הזה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

דוד מימון: זה נכון.

כ.ה. קובל: למרות שבאחת התשובות של המשטרה נאמר, הם מעלים את ההשערה שהוא נפטר, רק בגלל סדרי רישום לקויים, שמו לו מצוי ברשימת הנפטרים.

גב' יונה משרקי: בשום מקום לא ראיתי שכתוב שהוא נפטר, בשום מקום.

כ.ה. קובל: לא, לא אמרתי שהוא כתוב שהוא נפטר.

גב' יונה משרקי: לא כתוב.

דוד מימון: יש השערה של המשטרה,

כ.ה. קובל: כתוב שיש השערה. "אנחו מניחים כי נפטרו הוא והילדים האחרים שגם כן לא יודעים את עקבותיהם, אנו מניחים כי נפטרו בבית החולים ומפאת הרישום הלקוי באותה תקופה לא נרשמה עובדת מותם".
 זאת הנחה של המשטרה עוד משנת '62.

גב' יונה משרקי: כן, יש לי פה גם כן.

כ.ה. קובל: את צירפת לנו את המכתב הזה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' יונה משרקי: כן, אז ככה. ואני חוץ מהעניין הזה של מה שצירפתי לכם פה, היה עוד כמה מקרים שדודה שלי סיפרה לי, ושהיה, אבל זה דברים שלא יכולתי לצרף אותם, כי זה מישהו למשל הופיע לפני כעשר שנים והוא טען שהוא מכיר את הילד והוא ראה אותו והוא בקרוב יבוא. נתנו לה כנראה אשליה, אנחנו יודעים איזה מישהו אמין, או סתם מישהו, מישהו שבא, והוא אמר שהוא בא משוודיה, וזה דבר כזה שלא כל כך ברור. וגם הבנים שלה, הבן הגדול שלמה, אז הוא לקח איזה עורך דין ואמר שאולי ינסה לגשש, למצוא עקבות, אבל הוא לא מצא שום דבר, אז הם הפסיקו עם זה. בערך איזה שנתיים שלוש כל הדבר הזה, ניסו לעשות חיפושים. אבל מי זה האדם שבא, ואמר וכל זה, לא עלו על העקבות של הדבר הזה.

דוד מימון: תגידי בבקשה, את זוכרת אם הוא קיבל צו גיוס אחרי זה?

גב' יונה משרקי: כן, בששת הימים,

דוד מימון: כן, הוא כן קיבל?

גב' יונה משרקי: כן, קיבלו, זאת אומרת כשהיו בני שמונה עשרה, בשנת '67,

דוד מימון: אז הוא קיבל, את בטוחה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' יונה משרקי: גם דודה שלי אמרה, שקיבל.

דוד מימון: ואין לך מסמך?

גב' יונה משרקי: רק אין לי את המסמך, אין לי את המסמך הזה.

דוד מימון: אין לך את המסמך שמציין גם את מספר תעודת הזיהות
שלו?

גב' יונה משרקי: מספר הזהות כן, נראה לי שכן,

דוד מימון: שהוא רץ.

גב' יונה משרקי: אני ציינתי אותו בגלל שזה ברצף.

דוד מימון: כן, זה כתבת.

גב' יונה משרקי: גם אצלינו, יש לי פה לפני את המספר. זה אני

הסתכלתי במשפחה שלהם, זה אותו דבר מופיע. כמו שבמשפחה

שלנו, שזה לפי סדר רץ.

אז הוא צריך להיות 4196897.

דוד מימון: כי זה מספר רץ לפי הילדים.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' יונה משרקי: כן, לפי הילדים, לפי סידור המשפחה.

דוד מימון: בגלל שהוא נולד בתימן, אז זה רשום,

גב' יונה משרקי: בתימן, כל מי שבא בעליה, באותו רגע, אז ככה רשמו את כל המשפחות לפי סדר, לפי רצף.

דוד מימון: כן, אנחנו יודעים את זה, כן.

גב' יונה משרקי: עכשיו מה אני יכולה? אני יכולה לחזור על מה שאני כתבתי, ויש לי כאן גם מכל הוועדות.

דוד מימון: לא, אין צורך אנחנו ראינו את הכל.

גב' יונה משרקי: אז כבר ראיתם את הכל, אני צילמתי לכם. יש לי את המקור, הכל אצלי, יש לי גם עיתונים של הזמנים ההם, וגם דודה שלי ראינו אותה כל מיני עיתונאים. אבל אני לא חושבת שזה נחוץ כאן, וזהו. זה מה שנראה לי. אם אתה רוצים לשאול, בבקשה.

היו"ר: רציתי לשאול אותך, המקרה של הבעל של דודתך, שהוא נהרג בקריסת גג, המקרה היה בעין שמר?

גב' יונה משרקי: כן, היה בעין שמר, והיא לא קיבלה שום פיצוי, ולא רק זה,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

דוד מימון: נהרגו שם ארבעה אנשים, לא רק הוא.

גב' יונה משרקי: כן, כן, נכון אני יודעת. אבל הוא,

היו"ר: אבל אנחנו לא דנים במות דודך, אני רוצה רק לדעת-

גב' יונה משרקי: כן, נכון, אבל לא זה. גם הוא לא יודעים איפה הוא נקבר.

היו"ר: באיזה תאריך, באיזה שנה?

גב' יונה משרקי: את התאריך אני צריכה לשאול, זה באותו זמן שנת '49.

היו"ר: זה היה מיד כאשר -

גב' יונה משרקי: יום לפני שלקחו לה את הילד.

כ.ה. קובל: זה לא היה תחילת '50?

גב' יונה משרקי: לא, '50 זה בדצמבר,

כ.ה. קובל: תחילת '50.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' יונה משרקי: תחילת 50' שהם עברו לנבניאל.

דוד מימון: 50', שלג היה.

גב' יונה משרקי: תחילת 50' שהיה שלג. אני הייתי בת שנתיים.

כ.ה. קובל: בינואר 50' אולי.

דוד מימון: כן, כן, היה אז שלג.

גב' יונה משרקי: כן, שלג והתחיל אז, זאת אומרת בתחילת 50' זה היה שלג, והוא גם עד היום דודה שלי לא יודעת אפילו איפה הקבר, ככה שהיא,

דוד מימון: טוב זה כבר חורג מהתחום שלנו.

גב' יונה משרקי: זה נושא לבד, נושא אחר, כן, זה כבר נושא אחר.

היו"ר: עוד שאלה. את אמרת שהיית יכולה להיות בין הילדים האלה, אבל אמך סירבה למסור אותך לבית תינוקות או לאן שרצו לקחת אותך.

גב' יונה משרקי: כן.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

היו"ר: ואמרת שהיו עוד איזה מקרים שסרבו לתת את התינוקות והם נשארו.

גב' יונה משרקי: נכון.

היו"ר: את יכולה, יש לך מושג למה האמהות סירבו לתת את התינוקות?

גב' יונה משרקי: תראה, אני חושבת לפי המנטליות שלהם ולפי כל החיים שהיה שמה, הם, לא כל הנשים יצרו ישר קשר או אמון, יש אנשים שגם בכל זאת לא היה להם כל כך. אמא שלי, אני יודעת לפי מה שאני מכירה אותה, היא אשה מאוד חזקה, והיא מאוד אישה שהיא שמרנית והיא מאוד, היא לא רצתה, היא פחדה על הילדים שלה, היא לא רצתה למסור אותם, היא לא סמכה על אף אחד, היא טיפוס של סומך. היא לא, היא לא סמכה היא ידעת שהיא סוכמת על עצמה יותר. היא לא נתנה אמון באנשים שמטפלים שם, והיא חששה, חששה לנו.

היו"ר: זאת אומרת אימך למשל בלי סיבה מסויימת, אלא סתם מתוך הרגש של אמא שרוצה לשמור על הילד עצמו, היא לא נתנה אותו.

גב' יונה משרקי: כן, היא לא נתנה, היא אמרה אני אסתדר ואני אשמור עליהם בעצמי.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

היו"ר: אבל לא היתה סיבה אחרת?

גב' יונה משרקי: לא.

היו"ר: במחנה לא היו שמועות בקשר לילדים,

גב' יונה משרקי: שהיה, לפי מה שאמא שלי מספרת ודודה שלי, שידעו שאנשים באים והתהלכה איזה שמועה שרוצים לוקחים ילדים וכל זה. אז אמא שלי חששה, אבל יש כאלה שכן מסרו, אני יודעת, החישוב שלהם, השיקול שלהם, אבל אמא שלי, היא מאוד חששה והיא לא מסרה.

היו"ר: תודה רבה לך.

גב' יונה משרקי: בבקשה, ואני מקווה שעזרתי במשהו.

עדותה של הגב' רחלי רם - תיק 90/97

היו"ר: העדה הבאה היא הגב' רחלי רם, שמעידה בתיק 90/97 ואני מזכיר לך שעלייך לאמר את האמת, את כל האמת ורק את האמת. הפניה שלך אלינו היא בעניין אחיד, ששמו היה שלמה שמשי או מזרחי, את לא,

גב' רחלי רם: נכון, לא יודעת.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

היו"ר: את לא יודעת בדיוק איך קראו לו אז.

גב' רחלי רם: כי אני לא יודעת מתי בדיוק החליפו את שם המשפחה
 ההורים שלי.

היו"ר: כן, עכשיו,

דוד מימון: אבל הראשון, שם המשפחה הראשון היה שמשי.

גב' רחלי רם: הראשון היה שמשי, כן. הם עלו עם השם שמשי.

כ.ה. קובל: מאיפה?

גב' רחלי רם: מפרס.

היו"ר: כשהגעתם ארצה, הגעתם לאיזה מחנה?

גב' רחלי רם: פתח עירון זה נקרא.

היו"ר: בין החירון?

גב' רחלי רם: פתח עירון, ליד חדרה.

דוד מימון: באיזה שנה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' רחלי רם: ב-51'.

היו"ר: ואתם הייתם שם גם בשנת 54'?

גב' רחלי רם: לא, היינו באגרובן ב-54', במעברת אגרובן.

דוד מימון: בחדרה?

גב' רחלי רם: בחדרה, כן.

היו"ר: אז מיום שהוא נולד הכניסו אותו לבית תינוקות בנווה חיים
 אשר בחדרה?

גב' רחלי רם: נכון מאוד. כי אימי היתה חולה מאוד, כנ"ל אבי.

דוד מימון: איפה הוא נולד, בארץ?

גב' רחלי רם: הוא נולד ברמב"ם, כן.

היו"ר: לפי מה שאת כותבת, כאשר היה בן שלושה חודשים, ביום שבת.

גב' רחלי רם: לא, שבעה חודשים.

היו"ר: תגידי הוא נשאר כל הזמן בבית התינוקות?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' רחלי רם: כן, כל הזמן, הוא גם ישן שם.

היו"ר: מיום שנולד, וגם כאשר הוא היה בן שבעה חודשים הוא היה כל הזמן בבית התינוקות?

גב' רחלי רם: היה כל הזמן בבית התינוקות.

היו"ר: מה הסיבה?

גב' רחלי רם: כי אמא שלי היתה חולה וגם אבא שלי, שניהם היו מאוד חולים.

היו"ר: והם לא יכלו לטפל?

גב' רחלי רם: לא יכלו לטפל, והיו עוד שלושה ילדים בבית.

היו"ר: אז כאשר הוא היה בן שבעה חודשים ביקרתם אותו באיזה יום שבת.

גב' רחלי רם: נכון.

היו"ר: ביקרתם זה,

גב' רחלי רם: הבית תינוקות זה היה לידנו.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

היו"ר: וגם את היית שם?

גב' רחלי רם: גם אני הייתי באותו יום, כן. אני זוכרת את זה טוב,
 כי,

היו"ר: האם צריך להבין שאז ביקרתם אותו בפעם הראשונה או ש,

גב' רחלי רם: לא לא, זה היה לידינו הבית תינוקות.

היו"ר: בסדר, אני רק שואל.

גב' רחלי רם: נווה חיים ואגרובן זה אחד ליד השני.
 בשבתות היינו מבקרים.

היו"ר: והוא היה בסדר אני מבין.

גב' רחלי רם: היה בריא ויפה.

היו"ר: את זוכרת?

גב' רחלי רם: אני ממש זוכרת.

דוד מימון: בת כמה את היית אז?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' רחלי רם: הייתי בת שש. אני ממש זוכרת. ילד יפה תואר, בריא, חייכן, אותו יום במקרה גם צילמנו, אז זה היה נדיר מצלמות וצילומים, גם צילמנו תמונה. צילמו את אמא שלי עם הילד על היד, ביום ראשון בבוקר קיבלנו מברק, אמא שלי קיבלה שהבן שלך נפטר.

כ.ה. קובל: ממי התקבל המברק?

גב' רחלי רם: אני לא יודעת.

כ.ה. קובל: מי שלח את המברק? את לא יודעת?

גב' רחלי רם: אני לא יודעת.

דוד מימון: מתי שלחו את המברק?

גב' רחלי רם: סליחה, לא שמעתי.

דוד מימון: מתי שלחו את המברק?

גב' רחלי רם: יום ראשון בבוקר.

היו"ר: כנראה מבית חולים רמב"ם.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' רחלי רם: אין לי מושג מאיפה, אני ממש לא יודעת.

היו"ר: כי אתם נסעתם לבית חולים רמב"ם.

גב' רחלי רם: כן, אימי למרות שהיא לא ידעה לדבר, לא הסתדרה טוב, אבל היא נסעה.

כ.ה. קובל: אגב, למה היא נסעה לרמב"ם, כי הרי ביקרתם אותו בנווה חיים.

גב' רחלי רם: ביקרנו אותו בנווה חיים,

כ.ה. קובל: וביום ראשון בבוקר קיבלתם מברק שהוא נפטר.

גב' רחלי רם: כן, שהוא בבית חולים, הוא חלה, הוא בבית חולים ונפטר. עד שהוא הגיע לבית חולים הוא נפטר.

אז אימי נסעה לשם, זכרונה לברכה, והיא סיפרה לי שפתחו איזה מגירה, היא ראתה איזה בטן של תינוק קרוע, עם כל המעיים בחוץ, היא התעלפה שם והיא חזרה הביתה, זהו, בזה נגמר.

היא לא ראתה פנים, היא לא זיהתה, היא לא קיבלתה שום מסמך, שום דבר, כלום.

היו"ר: אבל מה קרה שם, איך פתאום הראו לה ילד עם בטן פתוחה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' רחלי רם: פתחו לה מגירה, אמרו לה בואי תראי, זה הבן שלך.

היו"ר: על סמך מה? היא באה ואמרה אני רוצה לראות את,

גב' רחלי רם: היא קיבלתה את המברק, אז היא נסעה.

היו"ר: היא ראתה את המברק, ואמרה את הילד הזה אני רוצה לראות?

גב' רחלי רם: כן.

היו"ר: במברק היה כתוב של של,

גב' רחלי רם: של הבן.

דוד מימון: תגידי מה שם ההורים?

גב' רחלי רם: איך שהם עלו או -

דוד מימון: כן, כן.

כ.ה. קובל: שהם עלו.

גב' רחלי רם: האבא חביבולה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

דוד מימון: איך?

גב' רחלי רם: חביבולה והאמא תאוס.

כ.ה. קובל: תאוס שמשי.

גב' רחלי רם: נכון.

דוד מימון: ותאוס שמשי?

גב' רחלי רם: כן, נכון.

דוד מימון: ככה הם עלו.

גב' רחלי רם: נכון.

דוד מימון: עכשיו יש לכם איזה ניירות של שלמה?

גב' רחלי רם: אין לי שום ניירות, הורי זכרונם לברכה,

דוד מימון: תעודת זהות או משהו?

גב' רחלי רם: תעודת זהות לא, יש לי את שלי ושל ההורים.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

דוד מימון: לא, זה לא עוזר.

גב' רחלי רם: כי זה מספר רץ.

דוד מימון: לא, לא זה לא מספר רץ.

גב' רחלי רם: הוא נולד כאן.

דוד מימון: הוא נולד בארץ.

גב' רחלי רם: הוא נולד בארץ, אז אין לי.

דוד מימון: אין מספר.

גב' רחלי רם: אין לי שום מסמך, אני רק יודעת שהוא קיבל צו גיוס.

דוד מימון: כן קיבל?

גב' רחלי רם: כן, כן.

דוד מימון: וגם את זה אין לכם?

גב' רחלי רם: לא, אין לי כלום כי הורי,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

היו"ר: אני מבין -

גב' רחלי רם: אנחנו לא חשבנו, לא חשבנו. זאת אומרת היו חששות להורים, לא הבינו מה קורה, איך פתאום נעלם ילד בריא וטוב, לא, גם כשמענו ברדיו, בעיתונות ילדי תימן, אז חשבנו ילדי תימן, אנחנו מפרס, זה בטח לא הבן שלנו, בטח לא האח שלנו.

היו"ר: אני הייתי רוצה לדעת על סמך מה את אומרת ילד בריא, כאשר הכנסתם אותו מיום שנולד, והוא היה שבעה חודשים בבית תינוקות.

גב' רחלי רם: הוא היה בריא, ההורים היו חולים, אמא היתה חולה כשילדה אותו.

היו"ר: שם המחנה הסכים שילד יהיה שבעה חודשים בגלל זה שהאמא חולה?

גב' רחלי רם: המחנה, הבית תינוקות אתה מתכוון של ויצ"ו?

היו"ר: כן.

גב' רחלי רם: עובדה הוא היה שם.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

היו"ר: זו עובדה.

גב' רחלי רם: הילד היה בריא לחלוטין, זו האמא היתה חולה.

היו"ר: וכאשר הראו להם את הילד עם הבטן פתוחה, הם לא אמרו
משהו, זה לא הילד שאנחנו מחפשים?

גב' רחלי רם: הם לא ראו את הפנים, רק היא ראתה, אמא שלי הלכה
לבד, אבי היה מאושפז אז.

היו"ר: זאת אומרת היא קיבלה את זה כעובדה שמראים לה את הילד
שלה?

גב' רחלי רם: כן.

היו"ר: בין המסמכים שקיבלתם יותר מאוחר, היתה גם איזה תעודת
פטירה?

גב' רחלי רם: תצ'.

היו"ר: עד היום, נניח שהילד נפטר, עד היום אתם לא יודעים את
הסיבה.

גב' רחלי רם: לא.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

כ.ה. קובל: ניסיתם לברר במשך השנים כשבגרתם, ללכת לבית החולים ולראות מה יש במסמכים שם?

גב' רחלי רם: לא, לא.

כ.ה. קובל: בחברת קדישא?

גב' רחלי רם: לא, שום דבר, כלום.

היו"ר: טוב אנחנו מודים לך, תודה רבה.

עדותה של גב' מזל לוי - תיק 157/97

היו"ר: העדה הבאה היא הגברת מזל לוי, שמעידה בתיק 157/97.
הגברת לוי אני מזכיר לך שעלייך לאמר את האמת, את כל האמת ורק את האמת.

גב' מזל לוי: אמת.

דוד מימון: את האמא?

גב' מזל לוי: כן.

היו"ר: מתוך זה שכתוב פה שהייתם עולים חדשים וידעתם רק פרסית, אז אני מניח שאתם המשפחה הגיעה מפרס?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' מזל לוי: כן, באנו ב-51'. היינו באוהל.

כ.ה. קובל: איפה?

גב' מזל לוי: במעברה זרנוגה ברחובות.

דוד מימון: כן.

כ.ה. קובל: בזרוגה ליד רחובות.

גב' מזל לוי: עכשיו קרית משה.

היו"ר: זה מיום שהגעתם לקחו אותכם לשם?

גב' מזל לוי: כן, כן.

דוד מימון: והמקרה קרה כשהייתם שם?

גב' מזל לוי: כן, היינו באוהל.

דוד מימון: בסדר.

היו"ר: עכשיו הבת סעידה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

כ.ה. קובל: סעידה, איפה היא נולדה?

גב' מזל לוי: היא נולדה בפרס.

כ.ה. קובל: ובת כמה היא היתה כשעלייתם?

גב' מזל לוי: הנה כתוב במסמך, אני לא כל כך, כתוב בת תשע היתה,
 יש לי את התמונה שלה גם.

כ.ה. קובל: תשעה חודשים?

גב' מזל לוי: כן.

כ.ה. קובל: אז מה קרה לסעידה? כשהיתה בת תשעה חודשים היא קיבלה
 שלשולים?

גב' מזל לוי: לא בת תשעה חודשים, היינו כמה זמן בארץ, לא זוכרת,
 חודש חודשיים לא זוכרת, אחרי זה שבאנו לארץ.
 היתה ילדה מתוקה כזאת ועגילים באוזן שלה היו, ילדה יפה,
 עיניים גדולות. יום אחד נהייתה חולה, היה לה שלשולים
 והקאות. לקחתי אותה לרופא, רופא אמר לי תיקחי אותה
 לצריפין, בבית חולים סראפן.
 לקחתי אותה לסראפן.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

דוד מימון: את לקחת אותה?

גב' מזל לוי: כן. באוטובוס.

היו"ר: פשוט כתוב אסף הרופא, זה אותו דבר.

דוד מימון: זה אותו דבר.

גב' מזל לוי: לקחו אותה ממני, אמרו לי תלכי הביתה, אמרתי אני רוצה לראות אותה עוד, עד שיקבלו אותה וזה, אמרו לא, עוד אי אפשר, את לא יכולה לחכות. בכיתי כל הזמן, אני רוצה לראות, לבקר, מתי אני אבוא לבקר? כל כך בכיתי, התעקשתי, אז אמרו לי, לא ידעתי עברית טוב, אבל בקושי הבנתי את זה. אמרו לי ביום רביעי, אני נדמה לי לקחתי אותה יום שני, יום ראשון היתה בריאה.

כ.ה. קובל: את לקחת אותה לבד?

גב' מזל לוי: כן, באוטובוס.

כ.ה. קובל: באוטובוס. כמה זמן זה היה אחרי שהגעתם לארץ?

גב' מזל לוי: בדיוק לא זוכרת, אולי היה חודש או חודשיים, משהו כזה בערך. אז אמרו לי תלכי הביתה, בכי, בעלי היה איתי

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

זכרונו לברכה, אמר אין ברירה בואי נלך הביתה. באנו
 הביתה כל הלילה בכיתי, לא ישנתי. הייתי אוכלת את הלב
 שלי גם.

דוד מימון: זו היתה ילדה ראשונה שלך?

גב' מזל לוי: לא, שיחיו לי.

דוד מימון: היה לך?

גב' מזל לוי: שיחיו לי, הבאתי ארבע ילדים מפרס, שתחיה לי, זאת
 הבת שלי הגדולה לפני. שתהיה בריאה היא.
 אז באנו הביתה, בבוקר, אני כל הזמן בוכה, כאב לי הלב
 עליה, למה לא נתנו לי לראות אותה וזה. בבוקר בא מקופת
 חולים, הפקיד שלנו שלח מישהו רוצה את בעלי. לפני צהריים
 משהו כזה. אז אני דאגתי רצתי אמרתי מה קרה? היה קוראים
 לו, הפקיד שלנו יהודה. יהודה ליידר.

דוד מימון: הפקיד של המחנה? של המעברה?

גב' מזל לוי: של הקופת חולים.

דוד מימון: של הקופת חולים במעברה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' מזל לוי: כן, כן. אז הלכתי אמרתי יהודה מה קרה? עכשיו הוא נפטר גם זכרוננו לברכה. אמרתי מה קרה? אמר הוא לא יכול לדבר איתי, תשלחי לי את בעלך.

באתי הביתה עם בכי, אחרי שעה שעתיים, בעלי בא ז"ל, אמרתי לו ככה, הוא הלך. הלך אמרו לו הילדה נפטרה. אז הוא בא הביתה, אני בכיתי סיפר לי ככה, נתנו לו מכתב מחר בבוקר תלכו לבית חולים.

למחרת הלכנו עם המכתב הזה, נתנו מכתב לאיש אחד לא יודעת מאיזה חדר אמרו שכתבו. כל משעה אחת עשרה בערך, לא זוכרת, עשר אחת עשרה, אני לא ידעתי עברית, איזה חדר הוא הלך האדם הזה אני הלכתי איתו, עד שעה לא זוכרת, ארבע, חמש, אמת ככה היה. אמרו לי תלכי הביתה. נתנו לי, העגילים האלו היו באוזן שלה. נתנו את העגילים, נתנו לי, תלכי הביתה.

אמרתי אני רוצה לראות אותה, אם היא מתה אני רוצה לראות אותה. לא, את לא יכולה לראות אותה, תלכי הביתה. כמה התעקשתי, לא, לא, לא, באנו הביתה. איפה לקבור? מה? מו? ישלחו לך הביתה.

באנו הביתה אני בכיתי עד כמה זמן אני לא זוכרת, קיבלתי מחלה פה מרוב צער, הבאנו דברים נשרפו, אמרו נשרפו ביפו, לא יודעת, במחסן ואחר כך בעלי נפל אוהל עלינו בלילה נהיה חולה, בית חולים, צרות. בכיתי כל הזמן, קיבלתי מחלה פה, ארבע שנים עד שנהיה בריא, וזה, הלכתי לזמינוב בעיר.

אחרי חודש חודשיים שולחים לי מכתב,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

היו"ר: היא מצביעה על הצוואר.

גב' מזל לוי: אחרי חודש חודשיים שלחו לי מכתב, תלכי לבאר יעקב היא קבורה בבאר יעקב. תלכו לבאר יעקב. הלכנו עם המכתב הזה, בעלי זכרונו לברכה לבאר יעקב לראות את הקבר. רואים קברן, מראים לו את המכתב, איפה הבת שלי נקברה ככה וככה, הוא אמר אני לא יודע. יש שלושה קברים, או זה, או זה, או זה. לא ידעתי על איזה קבר לבכות גם. באנו הביתה כל הזמן בכי וצרות ונגמר. ככה היה זה אמת וככה נגמר.

דוד מימון: את היית בבית הקברות כשהקברן הראה לך?

גב' מזל לוי: כן, הלכנו, הוא אמר שלושה, או זה, או זה, או זה. ולא היה שם, הוא לא יודע.

דוד מימון: זה מה שהוא אמר.

גב' מזל לוי: הוא אמר אני לא יודע, שלושה יש קבורים, או זה, או זה, או זה. זה ידענו, לא ידענו שום דבר לא ידענו ממנה.

דוד מימון: ואחרי זה עשיתם משהו?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' מזל לוי: שום דבר. רק עכשיו שאנחו כל כך שמענו, אמרתי
 הלוואי, אלוהים שאנחנו נראה אותה. אז הבת שלי שתהיה
 בריאה כתבה לכם,

דוד מימון: וקיבלתם איזה צו גיוס אחרי כמה שנים?

גב' מזל לוי: לא, לא קיבלנו.

דוד מימון: יש לכם איזה תעודת לידה או משהו?

גב' מזל לוי: כן, יש לי תמונה שלה, וזה כתוב בתעודת זו.

דוד מימון: לא תמונה, עם תעודה, מספר תעודת הזהות אולי?

גב' מזל לוי: הנה תעודת זהות.

דוד מימון: יש?

גב' מזל לוי: כן. יש פתקאות פה תראה. הנה התמונה שלה.

דוד מימון: ומה שם האבא?

גב' מזל לוי: אגברה זכרוני לברכה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

דוד מימון: איך?

גב' מזל לוי: ארברה, אגברה.

דוד מימון: ארברה.

גב' מזל לוי: זה התמונה שלה בידי, היא קטנה היתה. נתנו לנו משפחה שאנחנו באנו בתור עירקים, לא נתנו לנו לבוא מפרס ישר. בתור עיראקים באנו, נתנו לנו משפחה חמישה אנשים, בעלי זכרוננו לברכה שם כפיה, אנחנו לא היינו הולכים עם הכפיה. אמרו אל תדבר פרסית, שלא יגלו אותכם אתם פרסים, זה בתור עיראקים באנו.

דוד מימון: שמו אותכם בקבוצה של עיראקים?

גב' מזל לוי: בתור עיראקים, אנחנו היינו אבא ואמא שלי עוד חמישה. באנו לשער העליה, אז שמה זה נפרדנו, לא ידעתי כלום.

דוד מימון: אבל אם היא נולדה בפרס, אפשר לפי תעודת הזהות.

גב' מזל לוי: היא אף פעם לא היתה חולה, יפהפיה כזאת, הדמות שלה על הפנים שלי כל הזמן.
 יש במכתב קטן כתוב.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

היו"ר: תראי, ארברה היה בעלך?

גב' מזל לוי: כן. זה היה בארנק של בעלי זכרוני לברכה מצאנו אותם, את כל המכתבים.

דוד מימון: ואיך קראו לך שמה?

גב' מזל לוי: מאעזר.

דוד מימון: מאעזר?

גב' מזל לוי: לי מאעזר, כן.

דוד מימון: פה כתוב.

גב' מזל לוי: מזל.

דוד מימון: לא, כתוב אשה ארעזר.

גב' מזל לוי: לא כתבו טוב.

דוד מימון: לא כתוב?

גב' מזל לוי: כן, לא כתבו טוב, אני קוראים לי מאעזר.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

דוד מימון: אז איך את אומרת?

גב' מזל לוי: מאעזר.

דוד מימון: מאעזר.

גב' מזל לוי: כן.

דוד מימון: הנה, יש פה תעודת זהות של סעידה.

גב' מזל לוי: כן, כתוב, אמרתי לך.

כ.ה. קובל: מה המספר?

דוד מימון: כתוב 386951/6 זה תעודת רישום של משרד העליה, כתוב
שמות הילדים ששון יצחק,

גב' מזל לוי: כן, רותי.

דוד מימון: רותי וסעידה, הגיעו למדינת ישראל 10.9.95 כעולה לפי
מספר, זה אני לא בטוח שזה, זה לא התעודת זהות שלו.

כ.ה. קובל: זה של האבא?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' מזל לוי: זה אמת, זה אמת,

רותי: סליחה, זה כן, כי אני החמש, אני רותי, אני מספר חמש
 והיא אחרי, אז היא שש.

דוד מימון: אז מה המספר שלך?

רותי: 7386955.

דוד מימון: לא, אז אין פה 73.

רותי: 386,

כ.ה. קובל: לא, שבע זה הוסף.

דוד מימון: 73?

רותי: 386955 זו אני.

דוד מימון: יופי, אז הוא היה יותר גדול ממך? סעידה?

רותי: לא, היא אחרי, היא אחרי, אז היא שש.

דוד מימון: תעודת זהות, משוער כן?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

רותי: זה לא משוער, זה בטוח. אותה סדרה גם הולכת לפני, אחים שלי לפני, אחי 4 ולפניו 3.

דוד מימון: כן, כבר היו אבל דברים מעולם, כן, אבל זה בסדר, לפחות זה, לפי זה יהיה אפשר,

גב' מזל לוי: זה אמת.

דוד מימון: 7386956 את אומרת, נכון?

גב' מזל לוי: הוא שואל אותך.

רותי: סליחה?

דוד מימון: שלך זה בסוף 295

רותי: 5.

דוד מימון: וסעידה אחרייך.

רותי: 6, אחרי 6.

דוד מימון: בסדר. אתם גם לא פניתם לאף ועדה מקומית?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' מזל לוי: לא, לא.

דוד מימון: רק עכשיו עם ההתעוררות.

גב' מזל לוי: כן. כן, חשבנו רק תימנים אז, עכשיו אמרו יש עוד
עדות אז אני אמרתי לבת שלי, והיא כתבה לכם.

כ.ה. קובל: סעידה היא אחרייך תיכף?

רותי: כן.

כ.ה. קובל: את צריכה להיות 953.

רותי: 5.

דוד מימון: לא, היא אחריה, היא 955.

רותי: אני 55.

דוד מימון: אז היא אחריה. כי האבא,

כ.ה. קובל: האבא הוא 951. האמא 952, מי 23?

רותי: ששון 3, יצחק 4, אני 5.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

כ.ה. קובל: טוב, בסדר.

דוד מימון: את רותי?

רותי: אני רותי, כן.

היו"ר: תודה רבה לך.

גב' מזל לוי: תודה.

המשך עדותה של הגב' רחלי רם - תיק 90/97

היו"ר: הגברת רחלי רם בתיק 90/97 מבקשת להשלים פרטים לעדותה.
בבקשה.

גב' רחלי רם: כן, כאשר תחפשו אולי תמצאו את שלמה מזרחי, זה תשעה
חודשים אחרי שהאח הזה נעלם, אז אימי ילדה בן וקראה לו
על אותו שם. זה חשוב שתעדו.

כ.ה. קובל: כן, את ציינת את זה במכתב שנולד בן וקראתם לו באותו
שם.

גב' רחלי רם: אוקי.

כ.ה. קובל: בסדר, זה חשוב.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

דוד מימון: זאת אומרת קראו לו גם שלמה, כן?

גב' רחלי רם: גם שלמה.

דוד מימון: אז באותה הזדמנות מתי החליפו למזרחי?

גב' רחלי רם: אני לא יודעת, זה באותם שנים, זה באותו זמן, '54,
 '53, '55, לא יודעת.

דוד מימון: בסדר.

עדותה של הגברת אורה מנהיימר - תיק 168/97
 אורה: אמא לא מדברת עברית.

היו"ר: אנחנו לא נוכל לשמוע את כולכן בבת אחת.

אורה: אני, אני ואמא, אני מדברת בשם כולנו, אני זוכרת מה
 שהיה.

כ.ה. קובל: את הגדולה מבין הבנות?

אורה: כן.

כ.ה. קובל: אז מה שמך בבקשה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

אורה: אורה, אורה מנהימר.

כ.ה. קובל: אורה מנהימר?

גב' אורה: כן. שם משפחתי היה גיליארבי, אבל אני נשואה וקוראים לי מנהימר.

היו"ר: טוב, העדות הבאה היא של הגברת אורה מנהימר בתיק 168/97. אורה מנהימר היא,

כ.ה. קובל: לבית גיליארדי.

היו"ר: לבית גיליארדי, זאת אומרת,

כ.ה. קובל: היא האחות של פנחס.

היו"ר: היא האחות של פנחס, הילד שנעלם.

גב' אורה: כן.

היו"ר: עכשיו אני מזכיר לך שעלייך לומר את האמת, את כל האמת ורק את האמת.

גב' אורה: את כל האמת ורק את האמת.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

כ.ה. קובל: תגידי רק בבקשה את שם ההורים, שם האמא?

גב' אורה: שם האמא מוכתרם.

כ.ה. קובל: איך?

גב' אורה: מוכתרם גליארדי.

כ.ה. קובל: מוכתרם ושם האבא חביבלה?

גב' אורה: חביבולה גליארדי ז"ל, כן.

דוד מימון: חביבולה גילארדי.

גב' אורה: גילארדי, כן.

דוד מימון: אבל מי זה גלעדי יצחק?

גב' אורה: זה אח שלי.

דוד מימון: הוא כתב את המכתב?

כ.ה. קובל: מגילארדי שינו לגלעדי?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' אורה: כן. זה נכון, גילארדי ושינו לגלעדי.

כ.ה. קובל: עליתם מ-

גב' אורה: אנחנו עלינו בשנת '52 מפרס לישראל. ואמא שלי ילדה בן
בשם פנחס בשנת '53, 20 לאוגוסט '53. הילד חלה ב-

דוד מימון: רק רגע, לאט לאט. איפה הייתם כשעלייתם מפרס?

גב' אורה: עלינו לקרית שמונה.

דוד מימון: קרית שמונה?

גב' אורה: ... לשעבר.

דוד מימון: וכשקרה המקרה?

גב' אורה: היינו בקרית שמונה.

כ.ה. קובל: ושם הוא נולד?

גב' אורה: הוא שם נולד.

כ.ה. קובל: כשגרתם בקרית שמונה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' אורה: כשגרנו בקרית שמונה הוא נולד, וב-10 באוגוסט '54 הוא חלה.

כ.ה. קובל: כשהוא היה בערך בן שנה.

גב' אורה: בן שנה בערך, כן. אז הוא חלה ולקחו אותו לבית חולים רמב"ם. אמא שלי כל פעם היו ההורים הולכים לבקר אותו. פעם,

כ.ה. קובל: מי אמר לקחת אותו לבית חולים?

גב' אורה: הרופא, רופאים. והוא היה, היה לו נדמה לי ברוכית אספסית, העיקר הוא, לקחו אותו לבית חולים וב-10 לאוגוסט הוא היה בבית חולים. אחרי איזה שבועיים באנו אלינו הביתה ואמרו לאבא שלי, הבן שלך נפטר.

דוד מימון: מי בא?

גב' אורה: בן אדם, אבא לא יודע מי, ולא ידענו מי זה בכלל, לא, לא ידענו מי זה בכלל.

קריאה: מחיפה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' אורה: מחיפה בא מישהו אמא אומרת, ואמרו הילד מת. אבא שלי ז"ל אמר אני רוצה לבוא לקבור אותו ולראות מה, לא צריך אנחנו קוברים אותו לבד, לא צריך לבוא. אנחנו קוברים אותו לבד.

היו"ר: רגע, אז הוא הציג את עצמו בתור מישהו ששייך לבית חולים?

גב' אורה: כן, כן.

היו"ר: אחרת הוא לא היה אומר אנחנו קוברים אותו.

גב' אורה: כן, כן. הוא,

היו"ר: הוא היה, רגע, את רוצה להגיד משהו תגידי לה ושהיא תגידי לנו.

קריאה: אמרו שהבן שלך מת אנחנו נקבור אותו, הוא בכלל לא היה מבית חולים, זה בן אדם שהכיר את אבא.

גב' אורה: לא, לא. מהבית חולים. מחיפה באו.

קריאה: מחיפה באו אלינו הביתה?

גב' אורה: כן, מחיפה, כן.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

דוד מימון: את הבירורים האלה היה כדאי לעשות בבית, לא פה.

קריאה: מחיפה בא, אני הרבה שנה ...

היו"ר: בסדר אנחנו לא שאלנו,

כ.ה. קובל: אז באו מחיפה לחלסה והודיעו לכם שהילד נפטר.

גב' אורה: כן. רגע, רגע, כן. ואבא שלי אמר אני רוצה לראות אותו,
 לחפש אותו, לקבור אותי בידיים שלי, אמרו לו לא צריך
 אנחנו נעשה את הכל בשבילך וזהו.
 עכשיו בא ילדי תימן, כל הזמן אני היה לי,

כ.ה. קובל: רגע, אחרי שהוא אמר בסדר, ואז ההורים קיבלו את זה
 שפנחס נפטר?

גב' אורה: כן, כן, קיבלו את זה שפנחס נפטר.

כ.ה. קובל: ולא עשו בירורים איפה הוא נקבר?

גב' אורה: לא, שום דבר.

דוד מימון: אבל במכתב כתוב שבחברת קדישא,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' אורה: אני אחר כך, אני לפני חודש התקשרתי לחברת קדישא בחיפה, שאלתי, נתתי את מספר תעודת הזהות שלו ואת השם שלו, והוא אמר לי שהוא יחזור אלי. למחרת הלכתי לשם, הוא אמר שאני חיפשתי מינואר '54 עד סוף דצמבר '54 אין שם כזה, הוא לא מופיע ברשימת הנפטרים. אז זה כבר חשבתי שכן, הוא חי ולקחו אותו.

דוד מימון: אבל אז לא עשיתם שום דבר.

גב' אורה: לא.

דוד מימון: אחרי שקיבלו שום דבר.

גב' אורה: לא.

כ.ה. קובל: זה רק עכשיו בזמן האחרון כשהתעורר הפרשה של ילדי תימן?

גב' אורה: בזמן האחרון, כן.

כ.ה. קובל: התחלתם לחשוב שאולי גם פנחס נפטר?

גב' אורה: כן.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

קריאה: מהצבא מכתב.

גב' אורה: וגם בא לנו אחרי,

כ.ה. קובל: צו גיוס.

גב' אורה: צו גיוס ואחי בן עשר היה יצחק, הוא לא ידע מה זה, הוא זרק את הצו גיוס.

קריאה: לא, הוא לא רצה לעורר בנו את הצער מחדש אז הוא לקח את הצו והוא זרק.

קריאה: הוא כבר היה בטוח שהוא נפטר, אז בשביל מה -

היו"ר: זה הכל מילים לשווא כי זה לא נרשם שם בהקלטה.

קריאה: לא, אני רק אומרת לך,

היו"ר: זה לא, זה גם לא חשוב כל כך מה שאתם אומרות.

קריאה: למה, זה לא חשוב שהגיע לו צו גיוס?

היו"ר: שהגיע צו גיוס בבקשה, את יודעת שהגיע לו צו גיוס?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' אורה: אני, מספר לי אחי יצחק, עכשיו הוא בן שלושים וחמש, הוא סיפר לי את זה, הוא אומר אורה את יודעת לפני עשרים וחמש שנה בא לפנחס צו גיוס ואני זרקתי את זה. אמרתי למה זרקת? אמר לא רציתי לעורר את הדאגות של אבא ואמא. הוא זרק את הצו גיוס.

היו"ר: זה אפילו כתוב פה בתיק.

כ.ה. קובל: במכתב.

דוד מימון: קרעתי אותו בכדי לא לגרום להורי צער. זה יצחק כתב.

גב' אורה: נכון, יצחק.

כ.ה. קובל: בן כמה יצחק?

גב' אורה: 35. הוא אז שהוא אמר, הוא היה בן עשר.

היו"ר: אני רוצה לשאול אותך אם את יודעת, כנראה שמישהו מכם כן עשה חקירה וביקש תעודות.

קריאה: כן, אני.

היו"ר: ויש בתיק תעודת פטירה שבה כתוב שפנחס -

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' אורה: בגיל שלושה חודשים נפטר.

כ.ה. קובל: בן 15 חודש נפטר.

היו"ר: בן 15 חודש נפטר, וכתוב שתאריך הפטירה היה ב-12 לנובמבר
 '54. התעודה הזו בטח ניתנה לכם על פי בקשת מישהו
 מהמשפחה.

גב' אורה: כן.

היו"ר: כתוב בתעודת הפטירה שהוא נפטר, ספסיס זה הרעלה.

גב' אורה: כן, אבל אני הלכתי וחקרתי בחיפה ביררתי ואמרו לי
 שאין, אין שם כזה.

כ.ה. קובל: אני רוצה לאמר עוד משהו, בתעודת הפטירה הזאת שאתם
 ביקשתם, כנראה ביקשתם אותה,

גב' אורה: כן, זה בא מירושלים.

כ.ה. קובל: כן, כתוב שהפטירה רשומה בפנקס הפטירות לשנת '54 ויש
 מספר רישום.

גב' אורה: אין אני ביררתי את זה, אני ביררתי.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

כ.ה. קובל: לפי מספר הרישום על זה?

גב' אורה: כן. ואני ביררתי את הכל.

קריאה: אני יכולה רגע לדבר שניה?

כ.ה. קובל: אבל אחר כך את תיגשי למיקרופון, כי מה שאת אומרת מהכסא ממילא לא נקלט בפרוטוקול.

קריאה: אז אני רוצה,

כ.ה. קובל: אחר כך, כשאחותך תסיים.

גב' אורה: אנחנו התחלנו לחקור את העניין עכשיו.

אנחנו את התעודת הפטירה רק עכשיו התחלנו לבקש ושלחו לנו.

כ.ה. קובל: גברת מנהיימר, לך יש עוד משהו להוסיף?

גב' אורה: אני, אנחנו חקרנו את כל התעודת פטירה שעכשיו שלחו זה בזמנים האלה שרצינו לבוא לוועידה, אז סידרנו את זה, ביקשנו. אבל אני דיברתי בחיפה בחברת קדישה, שאלתי אולי הוא מופיע בין הפרסים? הם, כי בחברת קדישא יש חלקה פרסית, חלקה כורדית וחלקה מעורב, אמרתי אולי שם הוא

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

מופיע? אז הוא אמר לי בחברת קדישה, אז לא היה, אז כללי
 היה כל, כל,

כ.ה. קובל: כל העדות ביחד.

גב' אורה: כן, כל העדות ביחד ואין שם כזה, אין פנחס גיליארדי,
 שנפטר פה.

דוד מימון: את נתת להם את המספר שמופיע בתעודת הפטירה? כן. ולפי
 זה הם לא מצאו?

גב' אורה: לא. וגם לפי תעודת הזהות לא מצאו.

דוד מימון: כן.

כ.ה. קובל: עכשיו אני רואה שלאחותך יש משהו להוסיף, אז תגשי
 בבקשה, תציגי את עצמך. מה שמך?

יעל גלעדי: שמי יעל גלעדי.

היו"ר: האחות יעל גלעדי משלימה את העדות.

יעל גלעדי: ניגשתי למשרד הפנים ברמת גן לפני כחודשיים-שלושה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

כ.ה. קובל: חודשיים שלושה או שבועיים,

יעל גלעדי: לפני החג, חודשיים שלושה, לפני החגים וביקשתי לדעת על גיליארדי פנחס מה קורה. לא יודעת אם יש לכם את הרישום הזה, שהיא הוציאה לי -

כ.ה. קובל: תשובה לשאלתה,

יעל גלעדי: מינהל אוכלוסין, נכון.

כ.ה. קובל: ושם כתוב שהוא נפטר בנובמבר '53.

יעל גלעדי: בדיוק. כתוב שהוא נפטר בנובמבר '53, זאת אומרת שהוא היה בן שלושה חודשים. וכשביקשנו מבית חולים רמב"ם את הכרטיס שלו, אז כתוב פה שהוא היה מאושפז מ-10 לאוגוסט '54 עד ה-2 לספטמבר '54, ובתעודת פטירה כתוב שהוא נפטר ב-12 לנובמבר, אז איפה הוא היה חודשיים? זה מה שרציתי לציין וזה מאוד חשוב.

דוד מימון: טוב, זה ראינו מייד את השוני.

יעל גלעדי: זהו, זה מה שרציתי רק להגיד.

כ.ה. קובל: בסדר.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

יעל גלעדי: תודה.

היו"ר: והמסקנה שאת מסיקה זה שהוא לא נפטר?

יעל גלעדי: כן, ההגיון הבריא שלי אומר לי, כי אם התאריכים היו
זהים, יש פה פער של חודשיים.

היו"ר: תודה רבה.

יעל גלעדי: מה קורה אנחנו מקבלים הביתה?

היו"ר: זה נכנס לחומר החקירה שלנו וכאשר נגמור את העדויות אז
אנחנו נכנס לכל החומר הזה.

יעל גלעדי: ותוך כמה זמן אנחנו,

דוד מימון: אי אפשר לדעת.

יעל גלעדי: יום, יומיים, חודש, חודשיים?

כ.ה. קובל: לא יום יומיים.

יעל גלעדי: חודש? שנה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

כ.ה. קובל: לא, אין טעם להכנס לכך.

יעל גלעדי: את אומרת מקבלים הביתה, אין לנו מה להתקשר נכון?

כ.ה. קובל: אין מה להתקשר וכשיצא הדו"ח של הועדה תדעו את זה.

יעל גלעדי: תודה רבה.

עדותה של הגב' פורטונה חניה - תיק 167/97
היו"ר: העדה הבאה היא גב', את פורטונה?

גב' פורטונה: פורטונה, כן, אבל,

היו"ר: רגע אחד, נרשום את השם שלך ואחר כך תגידי שכבר החלפת.

כ.ה. קובל: פורטונה מה שם המשפחה?

גב' פורטונה: חניה. ובעלי גישה, אבל בתעודת, לא חשוב פורטונה
וגישה, הנה בעלי.

דוד מימון: גישה זה שם הבעל.

גב' פורטונה: גישה זה השם שלו, והשם המשפחה חניה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

דוד מימון: חניה, בסדר.

היו"ר: טוב, הגברת פורטונה אני מזכיר לך שעלייך לאמר את האמת,
את כל האמת ורק את האמת. העדה מעידה בתיק 167/97.
אתם עליתם ארצה ב-1948?

גב' פורטונה: כן.

כ.ה. קובל: מאיפה?

היו"ר: אבל את לא סיפרת מאיפה.

גב' פורטונה: מתוניס.

היו"ר: תוניס. לאן שלחו אותכם כאשר הגעתם ארצה?

גב' פורטונה: היינו בבנימינה, מבינימינה גרנו בעכו.

דוד מימון: כשקרה המקרה הייתם בעכו?

גב' פורטונה: כן, הוא היה בצבא ואני הייתי לבד בעכו ולא ידעתי
לדבר, הלכתי לקחתי אותו, רציתי לקחת אותו לאיזה מקום
לבית חולים,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

דוד מימון: רגע, רגע, אמרי לנו קודם איפה הוא נולד יעקב?

גב' פורטונה: הוא נולד בבית חולים כרמל מולדה.

דוד מימון: בחיפה?

גב' פורטונה: בחיפה.

כ.ה. קובל: במולדה. ובנימינה זאת היתה מעברה?

גב' פורטונה: כן.

דוד מימון: אז הוא נולד ואז לקחת אותו הביתה.

גב' פורטונה: לקחתי אותו הביתה ואחרי כמה חודשים, לא זוכרת בדיוק,

דוד מימון: רגע, וזה היה הלידה הראשונה?

גב' פורטונה: כן, הוא הראשון.

דוד מימון: כן. עכשיו תספרי מה קרה אחרי כמה חודשים.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' פורטונה: הוא היה בצבא ואני הייתי בבית. פתאום ביום שישי ככה לא הרגיש לי טוב, לקחתי אותו, רציתי, אף אחד לא רצה לקבל אותי. אחר כך הוא בא בדיוק, הוא רואה אותי בחיפה ככה אני עומדת איתו, לא משטרה, לא אוטובוס וזה, אחר כך משטרה צבאית ראה אותה, לקחה אותנו,

דוד מימון: לא, את לא אמרת לנו שום דבר. לקחת את הילד לאן?

גב' פורטונה: לבית חולים רמב"ם.

דוד מימון: או זה מה שחשוב. והשאירו אותו שמה?

גב' פורטונה: כן, ביום שישי, ולקחו לי אותו. יום שבת, יום ראשון אמרו לי נפטר. לא ראיתי איפה הוא נפטר או איפה לקחו אותו, לא יודעת.

דוד מימון: איך הודיעו לכם? מי הודיע לכם? הלכתם לבקר אותו ביום ראשון?

גב' פורטונה: הלכתי לבקר אותו בבוקר, אני והוא, רק נכנסנו אומרים לי נפטר. התחלתי אני לצעוק ולבכות להרביץ לעצמי, אחר כך אומרים, אני אומרת איפה הוא, אני רוצה לראות אותו, אמרו הוא בקירור. בעלי הלך הוא רואה בן אדם, גבר בגיל ככה מבוגר, בחורה בגיל מבוגרת וזהו, לא ראינו כלום יותר, לא ראינו את ה-

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

דוד מימון: לא מבין, כשהוא ראה גבר מבוגר הוא לא אמר זה ילד שלי
 בן ארבעה חמישה חודשים?

גב' פורטונה: כן, הילד שלי היה בגיל ששה חודשים.

דוד מימון: אז הוא לא אמר שמה, מה כשמראים לו גבר מבוגר?

גב' פורטונה: הוא ראה, פתח את המגירה רואה איזה בחורה מבוגרת.

כ.ה. קובל: אז הוא לא אמר, זה אדם מבוגר, זה לא הילד שלי.

דוד מימון: זה לא הילד שלי.

גב' פורטונה: הוא, אנחנו לא יודעים לדבר. אנחנו לא יודעים
 עברית, לא יודעים כלום, רק בערבית דיברנו ובצרפתית. לא
 ידענו כלום, אמרו מת מת.

דוד מימון: לא הבינו מה הוא מחפש בטח.

גב' פורטונה: לא, אמרו לו שמה בקירור, הוא לא מצא שום דבר,
 הלכנו התחלתי לבכות ולהרביץ לעצמי, והלכתי ל-

כ.ה. קובל: אבל אולי אחר כך נשמע את הבעל, שהוא בעצמו,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' פורטונה: ונסענו לעכו אני והוא, לא יודעים כלום איפה הוא,
 לא הקבר, כמה שנים עכשיו,

דוד מימון: הלכתם לחברת קדישה אחרי זה?

גב' פורטונה: לא הלכתי לאף מקום.

כ.ה. קובל: רק עכשיו הלכתם לחברת קדישא?

גב' פורטונה: רק מכתב שלחו לי מחברת, לא חברת קדישא, לא יודעת,
 יש לי פה ניירות אם אתם רוצים.

דוד מימון: כן.

כ.ה. קובל: אבל רק עכשיו התחלתם לחשוב אולי יעקב לא נפטר.

גב' פורטונה: לא יודעת, אני מזמן, אני כל הזמן אומרת אולי הוא
 לא נפטר, אבל עכשיו אני רואה באמת אולי לא נפטר.

כ.ה. קובל: מי עוזר לך לכתוב את כל המכתבים האלה?

גב' פורטונה: הבן שלי, הוא תיכף יבוא.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

דוד מימון: אם יש בתיק לא צריך, יש לנו את זה. יש לנו מסמכים
 בתיק, כן, שחברת קדישה מודיע שלא נמצא שם כזה. ומשרד
 הפנים שלחו להם תעודת פטירה.
 קיבלתם צו גיוס אחרי כמה שנים?

גב' פורטונה: לא, לא, לא קיבלתי כלום, כלום.

דוד מימון: את כל הניירות שלחתם לנו, יש לנו.
 אתה רוצה להוסיף משהו?

גב' פורטונה: מה אני אגיד לך.

דוד מימון: לא, לא, אתה הבעל.

גב' פורטונה: אתה רוצה לדבר משהו?

מר גישה: בטח אני רוצה להגיד.

דוד מימון: גישה, אתה רוצה להוסיף משהו? רק רגע. אתה רוצה
 להוסיף משהו?

מר גישה: כן.

דוד מימון: אז תעלה פה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

מר גישה: אני רוצה קרוב אליך,

כ.ה. קובל: הוא לא שומע טוב, יש לו מכשיר.

דוד מימון: אז תעמוד פה שנשמע.

כ.ה. קובל: אז בלי רמקול.

מר גישה: - פה על יד השולחן ואני אסביר לכם, ואחר כך אם אתם
רוצים לשאול אותי שאלות.

דוד מימון: גישה אתה? אתה גישה?

מר גישה: אני חניה גישה.

היו"ר: הבעל חניה גישה.

מר גישה: 1928 נולדתי.

היו"ר: הבעל חניה גישה משלים את העדות, בבקשה.
אני מודיע שאתה ממשיך את העדות. אז אתה תדבר.

מר גישה: 1928 נולדתי בתוניס.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

כ.ה. קובל: רגע, סליחה,

מר גישה: כן.

כ.ה. קובל: אתה לא שומע כשאנחנו מדברים ברמקול, אבל אתה צריך לדבר ברמקול.

מר גישה: אני, אין לי ברירה, אם הוא הגיש לי את זה אז מה אני יכול לעשות, זה מפריע.

כ.ה. קובל: לא, זה מפריע כשאנחנו מדברים.

מר גישה: גם לדבר, אם אני שותק - יש לי שמיעה כבדה, זה משפחתי. וזה המכשיר הזה לפני האחרון ואם אני מיקרופון או משהו מפריע, למה שיש פה מיקרופונים שניים, אפילו חשמל.

כ.ה. קובל: אבל רק שאתה תדבר קרוב למיקרופון, כי אחרת לא יהיה לנו רישום של הדברים שלך.

מר גישה: אני אהיה קרוב?

כ.ה. קובל: כן.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

מר גישה: שישמעו העיתונאים, בסדר.

ב-1928 נולדתי וב-1948 עליתי ארצה. אני רציתי לעלות ב-
 '47 לא עליתי, למה שהייתי רווק, אמא עד שהיתה אומרת לי,
 ז"ל, צריכים להתחתן. התחתנו ב-'48 בפסח, אחרי פסח בכמה
 ימים יצאנו לטוניס לעיר הבירה, היא ההורים שלה היו גרים
 בטוניס בעיר הבירה, ובתעודת לידה שלי ושלה הלכתי עשיתי
 פספורט ותעודת זהות בשוחד ...

כ.ה. קובל: אבל אנחנו, בוא, אנחנו כבר,

מר גישה: רק רגע, סליחה.

כ.ה. קובל: לא, לא, אנחנו רוצים לדעת כבר מה היה כשהגעתם.

מר גישה: תחכי רגע, אני חותך בדרך,

גב' פורטונה: אני אסביר לו. לא, היא לא רוצה לדעת שום דבר, רק
 מה עם הילד.

מר גישה: לא רוצה לשמוע אני לא,

גב' פורטונה: נכון אני אומרת את האמת, מה שקרה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

מר גישה: אז הגענו לארץ, ישר לקחו אותי לצבא, מהאונייה, אני
 וארבע וחצי אלף יהודים לקחו אותי לצבא. בסוף התברר שאני
 נשוי, אז הורידו אותי, נתנו לי כמה חופש, כמה ימים,
 איזה שבוע עשרה ימים חופש ונתנו לי מכתב שיסרו אותי
 ל... נתנו לי בעכו. מעכו אני הלכתי ל-... שלחו אותי
 למחנה על יד חדרה קוראים לו,

כ.ה. קובל: אגרובן.

מר גישה: לא חשוב, בחרתי ג'וליס, מחנה עמנואל,

דוד מימון: זה לא חשוב. חשוב עם הילד, רק עם הילד.

מר גישה: אני אקצר, לא חשוב, לא רוצים לשמוע את זה, זה נכון.
 אחר כך אנחנו, נולד הבן, בבית חולים מולדה, נולד הבן.
 עשיתי ברית בתוך בית חולים. הוא השתחרר, השתחררה היא
 והילד אחרי הברית, אני כבר הלכתי לצבא, לקחו אותנו
 לכיוון ים המלח, עין גדי, אין חורש, לא חשוב, היינו
 הרבה זמן שמה.

נתנו לי חופשה, הגעתי ערב שבת בערב לחיפה, אני הייתי גם
 בעכו, באיזור בית התעשייה בחיפה. בבית התעשייה בחיפה מוצא
 אשתי ועוד השכנה שלה והילד ככה יושבת ועומדת בתור.
 פתאום אמרתי לה מה יש? אומרת לי הילד לא מרגיש טוב,
 והיה לו דם בתחת, אני הלכתי לעכו לעתיקה לקנות קצת

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

דגים, חזרתי הנקתי אותו ירד לו דם, הילד לא מרגיש טוב, לא רוצים לקבל אותו בבית חולים. באו משטרה צבאית, היא אומרת לי פס, הוצאתי את הפס ונתתי לה. משטרה צבאית לקחה אותנו עם האוטו שלהם, שניים שוטרים מקרית חיים, טילפנו, פה ושמה אומרים כן יקבלו אותך.

לקחו אותנו לבית חולים והם הלכו, עד שקיבלו את הילד היינו צריכים לחזור הביתה. חיפשתי טקסי, לא היה לי כסף נתתי את השעון שלי ערבון. הלכנו לבית, למחרת חזרנו, והיא מניקה אותו, נתנה לו, יום ראשון חזרנו, גם כן הניקה, יום שני באנו אין, הילד איננו, מת. מת עכשיו שעה לפני צהריים או צהריים מת. שאלנו איפה הוא? במקרה. הולך ראיתי גופה, גופה לא של תינוק זה של בן אדם גדול. היא צועקת, בוכה, אין כלום, בא אחד אומר בוא נלך לבית קברות. הולכים... בטון כזה, מי עשה את הבטון הזה? אין, אין קבר, אין שום דבר. למה קוברים? אנחנו באנו כל יום, ושום דבר לא עוזר, אין עם מי לדבר, היא צועקת, צועקת, מישהו יצא נתן לה כוס מים וזה הכל.

אז אני אין לי ברירה, מה אני יכול לעשות אותו זמן, עולה חדש, בצבא מגוייס, אין לי אף אחד בארץ, לא יודעים לדבר עברית, אין כסף, אין כלום, אני לא, כבר ישבנו שבעה, היתה המשטרה הצבאית בתוך עכשיו, הלכתי הודעתי להם שאני נמצא בשבעה, וכך הלך. אני הלכתי השגתי את הכסף אחר כך הלכתי הבאתי את השעון שלי ושילמתי עבור הטקסי, והמשיך, הלכתי לצבא, לאיזור הזה... ואנחנו היינו פלוגת אבטחה,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

שנתיים שירתתי בצבא, אחר ביקשתי מהמפקד להעביר אותי קרוב על יד עכו, במחנה בן עמי היה אותו הזמן, חטיבת גולני עברה מדרום וגמרתי שנתיים שלי ואחר כך נולדו הילדים ואחר כך - שוכח את הכל. עכשיו הזמנים האלה שיש, שמענו כל מיני רמאות היתה באותה התקופה במדינה. אולי יש איזה תיק שצריך לפתוח את האימוץ שלו, אולי יש משהו, אולי יש סימן. מה אני אגיד? מה אתה יכול לעשות מה עשו האנשים האלו, הם עשו האנשים האלה.
 יש שאלות בבקשה?

כ.ה. קובל: תודה רבה.

מר גישה: אז אין מה לעשות, תקבלו תשובה מה התשובה.

כ.ה. קובל: תודה רבה, אתה תוכל לשבת עכשיו.

מר גישה: אני מבקש אנחנו באנו במיוחד מצפת.

כ.ה. קובל: הנה תדבר עם המזכיר.

עדותה של הגב' שרעבי רבקה - תיק 165/97

היו"ר: העדות הבאה היא של הגברת רבקה שרעבי בתיק 165/97.

את רוצה לגשת בבקשה?

אני מזכיר לך שעלייך לומר את האמת, את כל האמת ורק את האמת.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

הגברת שרעבי, את כותבת או שכתבו בשמך, בשנת '49 הגעתם
 ארצה יחד עם כל המשפחה והיינו רוצים לדעת מאיזה ארץ
 הגעתם?

גב' רבקה שרעבי: מתימן.

היו"ר: מתימן. ונלקחתם, שלחו אותנו למחנה עין שמר, זאת אומרת
 ישר מהאווירון למחנה עין שמר.

גב' רבקה שרעבי: נכון.

כ.ה. קובל: מי הגיע? ההורים?

גב' רבקה שרעבי: ההורים וילדים.

כ.ה. קובל: אז כמה ילדים היו?

גב' רבקה שרעבי: והסבתא,

דוד מימון: כמה ילדים?

גב' רבקה שרעבי: כמה ילדים היו,

כ.ה. קובל: כמה ילדים באו עם ההורים?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' רבקה שרעבי: שבעה, שבעה ילדים.

כ.ה. קובל: וציונה היתה ביניהם?

גב' רבקה שרעבי: כן, כן.

דוד מימון: ציונה הכי קטנה? היתה בת חצי שנה?

גב' רבקה שרעבי: תינוקת. בת שבועיים נכנסו.

דוד מימון: את כותבת בת חצי שנה היתה.

גב' רבקה שרעבי: לא, לא, היא נולדה, כשנכנסו לאוירון היא היתה בגיל שבועיים.

כ.ה. קובל: אז הגעתם לארץ כשהיא היתה בת שבועיים.

גב' רבקה שרעבי: כן.

כ.ה. קובל: ומה היה שם המשפחה של -

גב' רבקה שרעבי: בלס.

כ.ה. קובל: בלס?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' רבקה שרעבי: כן.

היו"ר: כן, זה היה השם המקורי?

גב' רבקה שרעבי: כן.

היו"ר: זה שם תימני בלס?

גב' רבקה שרעבי: שם תימני, כן.

היו"ר: אני שואל.

גב' רבקה שרעבי: אני חושבת כך.

דוד מימון: איך קראו לאבא ולאמא?

כ.ה. קובל: מה השמות הפרטיים של אבא ואמא?

גב' רבקה שרעבי: יוסף האבא ואמא שושנה.

כ.ה. קובל: שמעה?

גב' רבקה שרעבי: שושנה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

דוד מימון: בלס כן?

גב' רבקה שרעבי: כן.

דוד מימון: והם לא החליפו את השם?

גב' רבקה שרעבי: לא.

דוד מימון: רק את החלפת?

גב' רבקה שרעבי: אני התחתנתי.

דוד מימון: התחתנת עם שרעבי, ברור.

גב' רבקה שרעבי: כן, השם של בעלי.

כ.ה. קובל: אז הייתם בעין שמר?

גב' רבקה שרעבי: כן.

כ.ה. קובל: ועכשיו תספרי, איפה היתה ציונה?

גב' רבקה שרעבי: היא היתה ביחד איתנו באוהל, והחביאו אותה כל הזמן חיפשו באוהלים ובסוף לקחו אותה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

כ.ה. קובל: בסוף לקחו אותה לבית הילדים?

גב' רבקה שרעבי: לבית ילדים.

היו"ר: על סמך מה? איזה טענה? מה פתאום לוקחים?

גב' רבקה שרעבי: שבאוהל לא היה כל כך מספיק, טענו שלא מספיק נקי, לא מספיק אויר, לא מספיק, היינו שלוש משפחות באוהל אחד.

היו"ר: לא מפני שהיה קר בחורף?

גב' רבקה שרעבי: לא, לא בגלל הקור, היא ההורים בכלל לא רצו לתת אותה, אבל באה איזה אחות ואמרה, אתם יודעים מה, יש בית תינוקות ושמה יותר טוב.

דוד מימון: לקחו את כל הילדים אז לקחו גם אותה.

גב' רבקה שרעבי: כן. אני לא יודעת מה לקחו, אבל אותה כן לקחו. ושמה מנקים להם ועושים להם זה, אז בסוף היא השתכנעה ונתנה אותה. אמרו אל תפחדי את תבואי בערב ובבוקר לתת לה יניקה ובשאר היום אנחנו מטפלים בה.

כ.ה. קובל: וככה זה היה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' רבקה שרעבי: כן, אין לך מה לפחד, שמה זה יפה וזה, ובאמת אני הלכתי עם אמא, אני בעצמי, ראיתי,

דוד מימון: בת כמה היית אז?

גב' רבקה שרעבי: שבע עשרה בערך. אז ראיתי ממש נחמד, אמרתי לאמא שלי מה, זה כל כך יפה, חבל בכלל שאת צריכה להגיד משהו. יש גם מיטה, מיטת תינוקות, וזה באמת נראה לי. טוב אין מה לעשות, הם לא רוצים לתת אז וזהו. היא היתה הולכת בבוקר ובערב.

כ.ה. קובל: כמה זמן ככה היא הלכה, חצי שנה?

גב' רבקה שרעבי: בערך, כן. בערך חצי שנה הלכה.

דוד מימון: מה קרה אחרי זה?

גב' רבקה שרעבי: אחרי זה, איזה יום אחד היא הלכה בערב, בעשר,

דוד מימון: מי זו היא? האמא?

גב' רבקה שרעבי: כן. נתנה לה בערב בעשר ואחר כך באה למחרת בבוקר כבר איננה. אז היא אומרת לה האחות, היא הרגישה לא טוב קצת בלילה ולקחו אותה לבית חולים. אל תדאגי, לכי וזה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

היא באה עוד פעם, אמרו לה לא, את לא יודעת מה, היא
 נפטרה.

דוד מימון: באותו יום אמרו לה את זה?

גב' רבקה שרעבי: לא באותו יום.

דוד מימון: אלא?

גב' רבקה שרעבי: כמה זמן, אני לא זוכרת כמה זמן.

דוד מימון: את לא זוכרת.

גב' רבקה שרעבי: לא זוכרת בדיוק.

כ.ה. קובל: לאיזה בית חולים לקחו אותה אמרו לה?

גב' רבקה שרעבי: לא. אז אבא שלי אמר מה זאת אומרת קברו אותה,
 צריכים להגיד לי איפה קברו, מה לבוא לקבור, לעשות משהו.
 אז אמרו לו תבוא ואנחנו נראה לך איפה. אתה צריך לעשות,
 להתאבל. אז הוא אומר אני לא יכול להתאבל כי אני לא
 ראיתי בכלל מה, איפה ולא, ומה, אני לא מאמין שבכלל היא
 נפטרה. איך אני יכול להתאבל? וזה.
 מאז הם כל הזמן חיפשו מסכנים -

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

דוד מימון: קיבלתם איזה צו גיוס אחרי זה או איזה מכתבים או משהו?

גב' רבקה שרעבי: כן, איזה מישהו כנראה מראש העין, אני לא יודעת מה, הם באו ולקחו אותם, צילמו אותם, אבל זה כבר היה מאוחר, זה היה,

דוד מימון: לא, לא, אני מתכוון אם קיבלתם ממשד הבטחון מהצבא צו גיוס או איזשהם מכתבים? מהצבא?

גב' רבקה שרעבי: לא.

דוד מימון: אחרי שבע עשרה שנה?

גב' רבקה שרעבי: לא, לא.

דוד מימון: לא קיבלתם כלום.

גב' רבקה שרעבי: שום דבר, מאז.

דוד מימון: ואתם פניתם לוועדה הראשונה, נכון?

גב' רבקה שרעבי: ההורים שלי התעניינו כל הזמן.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

דוד מימון: כן, ויש לך איזשהם מסמכים מהועדה הראשונה או בכלל מסמכים?

גב' רבקה שרעבי: לא.

דוד מימון: שום דבר?

גב' רבקה שרעבי: הם צילמו אותם, ואני חושבת שהם לקחו כסף, אמרו שהם יעשו,

דוד מימון: טוב, זה הועדה הציבורית כנראה בראש העין?

גב' רבקה שרעבי: כן.

דוד מימון: כן.

גב' רבקה שרעבי: לא יודעת, ראש העין, לא יודעת. וזהו, חיפשו חיפשו אבל בסוף הם התעייפו.

היו"ר: אני מבין שציונה היתה בבית התינוקות כמה חודשים, בערך חצי שנה לא?

גב' רבקה שרעבי: כן.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

היו"ר: והאמא הלכה לבקר אותה וגם להניק אותה.

גב' רבקה שרעבי: נכון.

היו"ר: זה כל החצי השנה הזו היא עשתה כך?

גב' רבקה שרעבי: כן, בטח, כן, כן.

היו"ר: ובמשך חצי השנה הזו הילדה היתה בריאה לפי ידיעתך?

גב' רבקה שרעבי: כן, בריאה. אני חושבת, ילד שיונק, ככה היא סיפרה.

היו"ר: כי את אומרת פה שאמך אמרה שבערב לפני שהיא נפטרה היא היתה בריאה לחלוטין.

גב' רבקה שרעבי: ערב לפני שהיא הלכה למחרת?

היו"ר: כן.

גב' רבקה שרעבי: היתה לגמרי בריאה.

היו"ר: כך היא אומרת?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' רבקה שרעבי: כן. היא ינקה וכרגיל.

היו"ר: זאת אומרת שהיא היתה כמו כל הזמן שלפני זה.

גב' רבקה שרעבי: רגיל, כרגיל.

היו"ר: לא קרה משהו שפתאום קיבלה שלשולים או משהו? לא שמעת על דבר כזה?

גב' רבקה שרעבי: לא.

היו"ר: זה שאמא אמרה שהיתה בריאה לחלוטין בערב הקודם, זה למעשה היא אמרה מתוך הפתעה שהנה הילדה בריאה ולמחרת כבר נפטרה.

גב' רבקה שרעבי: כן, באותו יום, ביום אחד, תוך יום אחד, יממה, מהערב עד הבוקר, אז היא אומרת זה לא יתכן, אם היא היתה חולה היא בערב לא היתה יונקת. זה רגע יש, היא אומרת אני גידלתי שבעה, אני לא יכולה להגיד, אני מכירה את זה. אז אמרו לה אל תדאגי וזהו, נגמר.

היו"ר: את יודעת אם היו איזה שמועות במחנה בקשר לילדים שנעלמים?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' רבקה שרעבי: כן. היה אצלנו שכנים, שני שכנים שנעלמו להם גם ילדים, ממש שכן על יד שכן.

היו"ר: זאת אומרת באוהלים שעל יד האוהל שלכם?

גב' רבקה שרעבי: לא באוהל כשהלכו כבר לשיכון.

היו"ר: זה היה בצריף כזה.

גב' רבקה שרעבי: כן, זה היה כבר בקרית בנימין הם גרו, בהתחלה.

כ.ה. קובל: אז זה כבר שיצאתם מעין שמר.

גב' רבקה שרעבי: מעין שמר, יצאו אחרי שנה.

כ.ה. קובל: כן, אבל כשהייתם בעין שמר עדיין, היו שמועות על זה שילדים,

גב' רבקה שרעבי: היו, היו מתלחשים והיו אומרים שחלק גם אמר, מה הם לוקחים את הילדים? וחלק לא האמינו, הם כל כך היו כאלה לא, איך אפשר בין אדם שלוקח ילד של מישהו, זה כזה לא, לא יתכן. וזהו, הם ישבו בשקט עד היום הזה.

היו"ר: את זוכרת את המצב של ההורים כאשר הייתם בעין שמר?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' רבקה שרעבי: קשה, קשה מאוד. נורא, זה כמו לא אדם מת אלא כמו אדם שהלך לו לאיבוד משהו, זה, היו כל הזמן, כל הזמן,

היו"ר: מה היה הקושי?

גב' רבקה שרעבי: מה? מה היה?

היו"ר: מה היה הקושי?

גב' רבקה שרעבי: הקושי היה כזה שהתחילו אחד להגיד,

היו"ר: לא היה אוכל די?

גב' רבקה שרעבי: איפה?

היו"ר: בעין שמר.

גב' רבקה שרעבי: היה אוכל. היה אוכל והיה הכל היה.

היו"ר: היו לכם תלושי מזון, לא?

גב' רבקה שרעבי: תלושים? לא?

היו"ר: איך קיבלתם אוכל?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' רבקה שרעבי: לא, אני לא זוכרת, לא, זה היה מן מחנה כזה והלכו לאיזשהו מקום ולקחו אוכל.

כ.ה. קובל: הלכו לחדר אוכל ואכלו בחדר האוכל, או אכלו באוהלים?

גב' רבקה שרעבי: חלק היה הולך באוהל וחלק היה הולך לחדר אוכל.

היו"ר: אז מה, אז איך את מתארת, אני שואל אותך מה פירוש המצב היה קשה?

גב' רבקה שרעבי: קשה?

היו"ר: את אמרת,

גב' רבקה שרעבי: ההורים היה להם קשה לעקל איך נלקחה להם כזה,

כ.ה. קובל: קשה נפשית את מתכוונת.

גב' רבקה שרעבי: כן, לא בגלל האוכל.

היו"ר: לא, אני מדבר לפני זה.

גב' רבקה שרעבי: לפני זה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

היו"ר: כן.

גב' רבקה שרעבי: מה היה להם? כלום. באים עולים חדשים.

היו"ר: את לא אמרת קודם שהם היו במצב קשה?

גב' רבקה שרעבי: במצב קשה אחרי זה.

היו"ר: אחרי המקרה.

גב' רבקה שרעבי: אחרי שלקחו את התינוקת.

היו"ר: לפני אז הכל היה בסדר?

גב' רבקה שרעבי: כן, נראה להם כזה מוזר.

היו"ר: לכל אחד היה, לכל אחד היתה מיטה?

גב' רבקה שרעבי: באוהל?

היו"ר: בשביל לישון. לא, הלוא את אומרת,

כ.ה. קובל: באוהל?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 15 בדצמבר 1997

גב' רבקה שרעבי: באוהל כן, כן. אני לא זוכרת אם זה, אני חושבת
שכן, היה מספיק כזה, במחנה, מה כבר יכולים שמה, זה היה
טוב אני יודעת. לפי דעתי זה היה טוב.

היו"ר: טוב תודה רבה לך.

סוף דיון